

สำไมซ์
กลายเป็น
ท่านอง
เสียแล้ว

๒๓

มากกว่ารัก

มากกว่ารัก

มากกว่ารัก

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

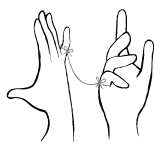
ฉางโถว ลั่วเยวี่ ยี่ 长沟落月 เทียบ

จวี แป

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ว่ากันว่าคนเราเวลาได้มีโอกาสมีชีวิตอีกครั้ง ย่อมจะไม่ทำผิดพลาดอีก เป็นครั้งที่สอง ก็เหมือนกับ 'เจียงชิงหว่าน' อะไรที่เคยโง่ เคยใช้อารมณ์ก็ปรับปรุงตัว สุขุมยิ่งขึ้น หมายถึงชีวิตตนเองไม่เดินพลาดซ้ำรอยเดิม โดยเฉพาะกับ 'คนเดิม'

แต่ก็ดังคำกล่าวที่ว่า 'ยิ่งหนียิ่งเจอ' แม้ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับ 'ซุ่ยจี้หลิง' เพียงไร แต่การได้รู้ว่าเขายังคงเฝ้ารอ ยังคงมีความรักให้กับ 'ซุ่ยฮูหยิน' ที่เป็นตัวนางในอดีต นางก็ไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เห็น มิใช่เขาหรือที่ทอดทิ้งนางก่อน ในครั้งนี้เขายังทำตัวเป็นพ่อบุญธรรมแสนประเสริฐ สุขอนางให้บุตรชายบุญธรรมของตัวเองด้วย นี่เขาอยากให้นางเรียกเขาว่า 'พ่อบุญธรรม' ไปอีกคนหรือไร

เมื่อเรื่องราวความลับในอดีตกำลังจะถูกเปิดเผย ความรู้สึกของเจียงชิงหว่าน จะยังสงบนิ่งปล่อยวางจากเรื่องครั้งก่อนได้จริงหรือ สุดท้ายความรักในครั้งนี้อย่างไร หลานไม่จริงอาไม่แท้จะลงเอยเช่นไร ไปร่วมติดตามกันต่อได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

ขณะห้าแตะพื้น เขาก็ตั้งใจทำเสียงฝีเท้าให้ดังขึ้น และก็ทำให้คนบนเตียงตกใจตื่นขึ้นมาจริงๆ
"ใครอยู่ข้างนอก!"

ทั้งๆ ที่เป็นเพียงเสียงสอบถามที่ติดจะแหบแห้ง แต่ซุ่ยจี้หลังได้ยินแล้วกลับใจสั่นไหว
ในดวงตาเกือบจะมีน้ำตาไหลลงมา

ความรู้สึกที่คุ้นเคยเช่นนี้ นางก็คือหวานวานของข้า ไม่มีทางผิดอย่างแน่นอน!

ซุ่ยจี้หลังอยากจะทำเสียงปากพูด แต่อ้าปากหลายครั้งแล้วก็ยังพูดไม่ออกแม้แต่คำเดียว

ครั้นคนบนเตียงถามขึ้นอีกรอบ เสียงก็ดังขึ้นกว่าเมื่อครู่นี้ เขาถึงได้เอ่ยปากเสียงสั้น

"หวานวาน" เสียงของเขาก็แหบแห้งเช่นกัน ทั้งยังสามารถฟังออกได้ว่าเจือแววสะอื้นอยู่เล็กๆ

"ข้าเอง สามีของเจ้า ข้ามาหาเจ้าแล้ว"

”

แนะนำตัวละคร

- * เจียงชิงหว่าน ร่างเดิมเป็นบุตรสาวตระกูลฟอคำ แต่งงานให้ชู่จี้หลิง ถูกเรียกว่า 'หว่านวาน' ร่างใหม่เป็นบุตรสาวที่เกิดจากภรรยาเอกของหย่งซางป้อ เป็นคนสุขุม วางตัวดี เฉลียวฉลาด
- * ชู่จี้หลิง บรรดาศักดิ์จิ่งหนิงโหว ตำแหน่งผู้บัญชาการมณฑลทหาร เคยเป็นบัณฑิต ก่อนที่พู่กันมาร่วมรบ แต่งงานกับเจียงชิงหว่าน รักและทะนุถนอมภรรยาอย่างมาก
- * ชุนอิ่งเซวียน สหายรักของเจียงชิงหว่าน (หว่านวาน) มารดาเป็นภรรยาลับที่ไม่อาจออกหน้าออกตา มีชีวิตยากลำบาก เป็นคนฉลาด รู้จักเอาตัวรอด ช่างวางแผนการ
- * เทอจิ่งหมิง อาลักษณ์ชั้นหก สำนักฮั่นหลิน อายุสิบเก้า เป็นลูกบุญธรรมของชู่จี้หลิง
- * เซวียหมิงเจิง หลานชายเซวียไทเฮา บรรดาศักดิ์เว่ยกั้วกง เป็นคนรักอิสระ
- * โจวฮุย ตำแหน่งผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวง ผู้ได้บังคับบัญชาของชู่จี้หลิง ชื่อสัตย์กับผู้เป็นนาย
- * เงินผิง องครักษ์ประจำตัวชู่จี้หลิง ทำงานรับใช้มาหลายปี ชื่อสัตย์ต่อผู้เป็นนาย

101

แว้งกั๊ด

ยามนี้ในใจเม็งอี่เหนียงกลัวจนเต้นไม่เป็นล่ำแล้ว แต่ภายนอกยังคงพยายามรักษาความสงบเยือกเย็นเอาไว้ พุดทั้งน้ำตาคลอหน่วยว่า "นายท่าน ผู้น้อยจะทำเรื่องเยี่ยงนี้ได้อย่างไร มีหน้าข้าผู้ดูแลลูกก็ทำงานในจวนของเรา มาหลายปี เป็นคนซื่อสัตย์ภักดีอย่างที่สุด แล้วเขาจะทำเรื่องร้ายต่อฮูหยินผู้เฒ่าได้อย่างไรกัน จะต้องเป็นสาวใช้ผู้นี้ของคุณหนูสามถูกคนบงการ จงใจปั้นเรื่องเหล่านี้เพื่อใส่ร้ายผู้น้อยและผู้ดูแล...นายท่าน ท่านจะต้องให้ความเป็นธรรมต่อผู้น้อยและผู้ดูแลฐานะเจ้าคะ!"

เม็งอี่เหนียงคิดในใจว่า...ถึงอย่างไรบาทสนทนาระหว่างฮูยี่เชียงกับผู้ดูแลก็มีสาวใช้นามลวีหิ้วผู้นี้ได้ยินเพียงผู้เดียว ขอเพียงข้ายื่นกรานว่าเรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องที่ลวีหิ้วแต่งออกมา คิดว่าผู้อื่นก็คงพุดอะไรไม่ได้

เม็งอี่เหนียงหวังเพียงว่าผู้ดูแลจะเป็นคนฉลาด สามารถฟังความหมายในคำพุดของนางออกได้ แล้วกล่าวโทษลวีหิ้วด้วยกันกับนางจะเป็นการดีที่สุด

สายตาเมิ่งอีเหนียงมองไปยังผู้ดูแลดู

เดิมที่ผู้ดูแลดูเข้ามาถึงก็คุกเข่าลงกับพื้น ตกใจจนสิ้นทิมไปทั้งร่าง คิดแค่ว่าเรื่องแดงแล้ว ชีวิตน้อยๆ นี้ของเขาก็ยากจะรักษาไว้ได้ ไม่คิดว่าจู่ๆ จะได้ยินคำพูดนี้ของเมิ่งอีเหนียง จึงเหม่อลอยไปเล็กน้อย ครั้นเมยหน้าขึ้น ก็สบเข้ากับสายตาของเมิ่งอีเหนียงที่กำลังมองเขาอยู่

เมื่อได้รับการมอบปัญญา ผู้ดูแลก็คลานเข้าไปถึงหน้าเจียงเทียนโย่ว แล้วกล่าวทันทีว่า "นายท่าน ท่านโปรดพิจารณาด้วยขอรับ ยามนั้นบ่าวเร่ร่อน อยู่ตามถนน เป็นท่านให้ข้าวบ่าวกิน บ่าวถึงมิได้หิวตาย บุญคุณนี้บ่าวจารจำไว้ในใจตลอดมา แล้วจะคิดคิดทำร้ายฮุยฉู่ได้อย่างไร เป็นสาวใช้นางนี้ พูดจาเหลวไหล ใส่ร้ายคน! หากใส่ความบ่าวผู้เดียวก็ช่างเถิด แต่นางกล้าใส่ความอีเหนียงได้อย่างไร อีเหนียงเคารพและกตัญญูต่อฮุยฉู่ผู้เฒ่ามากเพียงไร บ่าวไพร่ในจวนอย่างพวกเราก็ล้วนเห็นอยู่กับท่านขอรับ!"

ลวิหฬคิดไม่ถึงว่าตนที่พูดความจริงออกมาแท้ๆ จะถูกสองคนนี้ กลับด่าเป็นชาว หว่านางใส่ความเสียได้ ถึงปกติลวิหฬจะมีนิสัยสุขุมหนักแน่นเพียงไร แต่ยามนี้นางก็โมโหจนสองขาอ่อนแรงและหน้าเปลี่ยนสีแล้ว จึงคุกเข่าลงโขกศีรษะต่อเจียงเทียนโย่ว จากนั้นก็ยึดตัวตรง กล่าวด้วยสีหน้าซึ่งซัง "นายท่าน นายหญิง และคุณหนูโปรดเป็นพยาน เรื่องที่เล่าเมื่อครู่นี้เป็นบ่าวได้ยินฮุยฉู่กับผู้ดูแลดูพูดเองกับหู หากมีแม่แต่คำเดียวที่ไม่เป็นความจริง ก็ขอให้บ่าวถูกฟ้าผ่า ไม่ได้ตายดี"

"สาบานอย่างเดี๋ยวมี่ประโยชน์อันใด" หลังจากความตื่นตระหนก เมื่อครู่นี้ผ่านพ้นไป ฮุยฉู่ในยามนี้ก็ได้สติกลับมาแล้ว ได้ยินดังนั้นก็ร้องขึ้นมา "หากการสาบานมีประโยชน์ไยต้องมีทางการอีก เมื่อครู่นี้ข้าเคยพูด

เรื่องพวกนั้นกับผู้ดูแลผู้เสียที่ใด เป็นเจ้าบ้านเรื่องมาใส่ความพวกข้าชัดๆ แค่ว่าใส่ความพวกข้าก็ช่างเถอะ แต่ถึงกับยังใส่ความอี่เหนียงด้วย เจ้าช่างบังอาจนัก!"

เดิมทีลวีหลวก็มิใช่คนที่พูดเก่ง หลังได้ยินคำของσύเยียงก็โมโหจนหน้าซีดเผือด กำลังจะเอ่ยปากพูด กลับเห็นเจียงชิงห่วนส่ายหน้าให้นางลวีหลวจึงปิดปากไม่มีวาทจาจะกล่าวแล้ว เอาแต่คุกเข่าหลุบตาเจียงชิงห่วนเข้าใจคิดว่าประชนเฝือกันไปก็ไร้ประโยชน์ ที่สำคัญที่สุดคือต้องนำหลักฐานที่ทำให้คนเชื่อถือออกมา

นางม่ั่นใจ ตอนนี้อยู่ที่นี้กันหมด ยังต้องวิตกว่าจะไต่สวนต้นสายปลายเหตุในเรื่องนี้ออกมาไม่ได้อีกหรือ นางจึงกล่าวกับเจียงเทียนโยวอย่างเคารพนบนอบ "ท่านพ่อ เรื่องนี้มีใช่เรื่องเล็ก ทั้งเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของท่านย่า ทั้งเกี่ยวข้องกับคุณบาริสุทธิ์ของเม็งอี่เหนียง ข้าคิดว่าต้องไต่สวนให้กระจ่างแจ้งจึงเป็นการดี... มิทราบว่าคุณพ่อคิดเห็นประการใดเจ้าคะ"

ยามนี้ในใจของเจียงเทียนโยวว่าวุ่นยิ่งนัก ในสมองก็สับสนไปหมดด้านหนึ่งเขารู้ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่หลวงอย่างที่สุด

มารดาหมดสติไปเฉียบพลัน ที่แท้มิใช่เจ็บไข้ได้ป่วย แต่ถึงกับถูกคนวางยา ใครกันที่ขบวนการลับเหลี่ยมฟ้าเยี่ยงนี้ จะต้องสืบให้ชัดแจ้งให้ได้ อีกด้านหนึ่ง...

เจียงเทียนโยวมองไปยังเม็งอี่เหนียง

นางไบหน้าซีดขาว สองตามีน้ำตาคลอหนวย ดูท่าทางอ่อนแอไร้ที่พึ่งราวกับดอกกุชื้อ สายตาที่มองเขาเปี่ยมล้นไปด้วยการพึ่งพาและความอาลัยอาวรณ์

ต่อให้ระยะนี้เขาจะลุ่มหลงความอ่อนเยาว์ของสตรี พักที่เรือนของ

เฟิงอี่เหนียงทุกคืน แต่เมิ่งอี่เหนียงยังคงเป็นคนพิเศษในใจเขาเพียงผู้เดียว
ไม่มีใครแทนได้ เมิ่งอี่เหนียงจะทำเรื่องเยี่ยงนั้นต่อมารดาเขาได้จริงๆ หรือ
ไม่แน่นอนอาจถูกปรักปรำ เป็นผู้ใดกล้าปรักปรำนาง

ขณะเดียวกันลวี่หลั้วก็เป็นหัวหน้าสาวใช้ข้างกายเจียงชิงหว่าน...

ด้วยเรื่องี่ซุนอิ่งเซวียนมาอาละวาดก่อจนถึงจนเมื่อครั้งก่อน
ในใจเจียงเทียนโยวก็เริ่มชื่นชมบุตรสาวอย่างเจียงชิงหว่านขึ้นมา

วันนี้เจียงชิงหว่านกลับมาก็เป็นเว่ยกั้วกงพามาส่ง ข้าเซวียไทเฮา
ยังสั่งให้หัวหน้าสำนักหมอลวงมาตรวจอาการให้มารดาอีก วันข้างหน้า
ของนางจะต้องไม่แย่อ่างแน่นอน

คนหนึ่งเป็นคนที่อยู่เคียงข้างตนเองมาหลายปี และตนก็เชื่อถือ
อย่างหมดทั้งตัวและหัวใจ

อีกคนเป็นบุตรสาวที่ตนเองเริ่มจะชื่นชม และดูมีที่ท้าวว่าจะสามารถ
นำกำลังช่วยเหลือมาให้จนหย่องข้างป้อได้อีกด้วย

ไม่ว่าสุดท้ายแล้วผลการสืบสวนจะออกมาว่าใครกำลังโกหกกันแน่
เจียงเทียนโยวก็ล้นรัสึกว่ายากจะรับได้ทั้งสิ้น ถึงขั้นอยากจะทำป้อให้เรื่องนี้
ผ่านไปให้จบๆ กันเสียด้วยซ้ำ

ทว่าเจียงชิงหว่านไม่มีทางมอบโอกาสนี้ให้เขา

"ท่านพ่อ" เจียงชิงหว่านเอ่ยปากด้วยสีหน้าซึ่งขัง "ความหมายของ
อี่เหนียง ข้ากระจางดี ลวี่หลั้วเป็นหัวหน้าสาวใช้ข้างกายข้า ความหมาย
ในวาจาของอี่เหนียงชัดเจนว่าเรื่องนี้เป็นข้างการให้ลวี่หลั้วใส่ความนางกับ
ผู้ดูแล ทว่าข้าเข้าวังไปเดือนกว่า เฟิงจะกลับมา แล้วจะบงการให้หัวหน้า
สาวใช้ข้างกายทำเรื่องเยี่ยงนี้ได้อย่างไร ต้องขอให้ท่านพ่อคืนความบริสุทธิ์

ให้ข้าด้วยเจ้าคะ" พุดพลางก้มคารวะเจี๋ยงเทียนโยว

เมิ่งอี่เหนียงรู้ว่ายามนี้แผนการโกศลั้จะแตกแล้ว มีอาจเอาแต่แสร์ง ทำท่าทางอ่อนแอน่าสงสารไม่พุดไม่จาได้อีก ผู้อื่นนางล้วนหวังฟังไม่ได้ มีเพียง ต้องฟังตนเองแล้ว

เมิ่งอี่เหนียงจึงหัวเราะเสี๋ยงเย็นก่อนว่า "คุณหนูสามฉลาดปราดเปรี๊อง ผู้อื่นจะคาดเดาคความคิดความอ่านของท่านถูกได้อย่างไร คิดว่าคงเป็นเพราะ หลายปีมานี้นายท่านให้ความสำคัญกับผู้น้อย ท่านเจ็บใจแทนนายหญิง จึงมีความคิดจะกำจัดผู้น้อยอยู่นานแล้ว บังเอิญว่าวันนี้สุหยินผู้เฒ่าหมดสติไป กะทันหันพอดี ท่านจึงเอาเรื่องนี้มาอ้างว่าเมล็ดซึ่งในชาที่สุหยินผู้เฒ่าดื่ม ถูกคนลับเปลี่ยน สุหยินผู้เฒ่ามิใช่เจ็บไข้ได้ป่วย แต่ถูกคนวางยา เอ็ดอึ้งจน คนทั้งจวนรู้เรื่องกันหมด และยังสั่งให้สาวใช้รีบไปเชิญนายท่านมาจากห้องโถง ส่วนหน้า ข้ายังสั่งการให้หัวหน้าสาวใช้ข้างกายตนเองใจเล้าเรื่องเหล่านั้น ออกมาต่อหน้านายท่านเพื่อใส่ความผู้น้อยกับผู้ดูแลอยู่ดี ๆ ผู้น้อยกับผู้ดูแลก็ทำร้ายสุหยินผู้เฒ่าอย่างนั้นหรือ คุณหนูสาม ไม่ว่าเรื่องใดก็ล้วน ต้องตกกันด้วยหลักฐาน มีอาจกล่าวอ้างปากเปล่า ใช้ว่าท่านบอกว่าใคร มีเจตนาร้ายแล้วผู้นั้นก็จะมีเจตนาร้ายจริงๆ เสียหน่อย"

เทียบกับท่าทางพล่งพล่านของเมิ่งอี่เหนียงแล้ว เจี๋ยงชิงห่วนกลับ สงบนิ่งกว่ามาก "โยอี่เหนียงต้องอารมณ์พล่งพล่านปานนี้ ข้าใส่ความอี่เหนียง หรือไม่ เพียงสืบอย่างละเอียดย่อมจะรู้แล้ว"

เหยาซื่อเหินเมิ่งอี่เหนียงกล่าวหาเจี๋ยงชิงห่วนต่อหน้าธารกำนัลเยี๋ยงนี้ ก็โมโหจนหน้าเปลี่ยนสีแล้ว "ห่วนเจี๋ยทำอะไรซัดแจ้งเสมอมา นางเป็นเด็กดี ไม่เคยใส่ความผู้ใด เจ้าพุดเยี๋ยงนี้หมายความว่าอย่างไร!"

ในด้านปะทะฝีปากนั้น เหยาะซื่อมีหรือจะเก่งสู้เม็งอี่เหนียงได้

"คุณหนูสามยอมเป็นเด็กดี แต่ก็เพราะนางเป็นเด็กดี รักนายหญิงเกินไปเจ้าคะ ถึงได้เห็นผู้้น้อยซัดหูซัดตา ผู้้น้อยเองก็ทราบว่าเป็นเรื่องในครานั้น ในใจนายหญิงนึกซุ่นแค้นผู้้น้อย จะต้องพูดเรื่องเหล่านี้กับคุณหนูสามไม่น้อยแน่นอน คุณหนูสามได้ยินแล้วในใจมีหรือจะไม่แค้นไม่เกลียดผู้้น้อย ท่านดูเถิด ตั้งแต่คุณหนูสามเข้าจวนมาก็ได้อาศัยความรักใคร่โปรดปรานจากฮูหยินผู้เฒ่ามาวังแกผู้้น้อยทั้งในทางลับทางแจ้งมิใช่น้อยๆ เรื่องในตอนนั้นที่สุดแล้วในใจผู้้น้อยก็รู้สึกละอาย อยากจะทำให้ในบ้านปรองดองสงบสุข ทำให้นายท่านไม่ต้องคอยรำคาญใจ ถึงได้อดทนมาโดยตลอด มิเคยบอกนายท่านแม้แต่คำเดียว อันที่จริงหากคิดดูดีๆ เหตุใดคราวก่อนอวีเจี้ยจู่ๆ ก็เกิดคลุ้มคลั่งขวนขวานหน้าตนเอง จะรู้ได้อย่างไรว่ามีใครลอบเล่นลูกไม้อะไร ด้วยอยากจะทำให้พวกเราสองแม่ลูกมีชีวิตไม่เป็นสุข"

พูดถึงตรงนี้เม็งอี่เหนียงก็น้ำตาริน โผไปคว้าแขนเสื้อของเจียงเทียนโย่วไว้ก่อนพูดทั้งน้ำตา "นายท่าน อวีเจี้ยน่าสงสารนัก ชีวิตนี้ถูกทำลายจนสิ้นแล้ว ท่านเฝ้าดูนางเติบโตมา จะไม่สนใจนางมิได้ ต้องทวงความยุติธรรมคืนมาให้นางนะเจ้าคะ!"

ถึงอย่างไรพัดไม้ถ่านมู่เล่มนั้นก็ถูกσύเยียงโยนทิ้งลงน้ำไปแล้ว และผู้อื่นก็ไม่มีใครรู้เรื่องนี้ เม็งอี่เหนียงจึงสามารถกลับดำเป็นขาว ผลักเรื่องนี้ให้เป็นความผิดของเจียงชิงหวานได้

เม็งอี่เหนียงรู้แกลใจดีว่าเหยาะซื่อไม่มากนัก ส่วนฮูหยินผู้เฒ่าเจียงนั้น ถึงแม้คราวนี้จะถูกช่วยชีวิตไว้ได้ วันหน้ากำลังวังช่ายอมสู้เมื่อก่อนไม่ได้ ยังจะสามารถยุ่งเรื่องชาวบ้านได้อีกหรือ

กลับเป็นเจียงชิงหว่านผู้หนึ่งที่เมิ่งอี่เหนียงจะต้องกำจัดทิ้งให้ได้!

แม่นางน้อยผู้นี้ร้ายกาจเกินไปแล้วจริงๆ ถึงกับสามารถคาดเดาเรื่องที่ตนลอบสืบเปลี่ยนเมล็ดซึ่งออกมาได้ ซ้ำยังสั่งให้หัวหน้าสาวใช้สะกดรอยตามσύยเซียงจนไปได้ยินบทสนทนาของσύยเซียงกับผู้ดูแลผู้เข้าอีก ส่วนเรื่องที่เจียงชิงอี่ถูกทำลายโฉมนั้น เมิ่งอี่เหนียงก็นำมาคิดบัญชีกับเจียงชิงหว่าน หากเวลานั้นเจียงชิงหว่านไม่ยอมง่ายๆ แล้วเก็บเอาพัดไม้ถ่านมู่เล่มนั้นไว้เอง มีหรือจะเกิดเรื่องเยี่ยงนั้นกับเจียงชิงอี่

เพียงแค่ว่าคิดถึงเรื่องนี้เมิ่งอี่เหนียงก็อยากจะกำจัดเจียงชิงหว่านทิ้งใจแทบขาด สายตาที่มองเจียงชิงหว่านแฝงไปด้วยแววอาฆาตแค้น

เจียงชิงหว่านกลับไม่ตื่นตระหนกแม้แต่บ่อย ยามสบตากับเมิ่งอี่เหนียงถึงขั้นยังมีรอยยิ้มบางๆ เลยทีเดียว

ท่าทางสงบนิ่งเช่นนี้ของเจียงชิงหว่าน เมิ่งอี่เหนียงเห็นแล้วทางหนึ่งในใจยิ่งนึกชิงชังเหลือประมาณ อีกทางหนึ่งก็เริ่มจะรู้สึกหวาดหวั่นลนลานขึ้นมา

เจียงชิงหว่านสงบเยือกเย็นปานนี้ หรือว่าในมือนางจะมีหลักฐานอะไรอยู่ หากเป็นเช่นนั้นจริงๆ...

เมิ่งอี่เหนียงอดจะใจเต้นไม่เป็นจังหวะขึ้นมาไม่ได้ มือที่จับแขนเสื้อเจียงเตียนโยวก็กำแน่นขึ้น

อันที่จริงในใจเจียงเตียนโยวในเวลานี้ได้เอนเอียงไปทางเมิ่งอี่เหนียงแล้วที่สุดแล้วเมิ่งอี่เหนียงก็ติดตามข้างกายเขามาเป็นสิบๆ ปี และยังให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวแก่เขา มีหน้าซ้ำเจียงชิงอี่ก็เป็นบุตรสาวในอุทรของเมิ่งอี่เหนียง...

เจียงเทียนโยวหันหน้าไปมองเจียงชิงหว่าน

แต่เจียงชิงหว่านเองก็เป็นบุตรสาวในไส้ของเขาเช่นกัน อีกทั้งบัดนี้ ก็ดูจะได้รับความชื่นชอบและความสำคัญจากเซวียไทเฮาและเว่ยกั้วกง เป็นอันมาก ไม่น่าว่านางอาจจะแต่งให้เว่ยกั้วกง กลายเป็นฮูหยินของเว่ยกั้วกง ก็เป็นได้...

เจียงเทียนโยวอดจะดั่งเลขึ้นมาไม่ได้...

102

พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเอง

เม็งอี่เหนียงอยู่ข้างกายเจียงเทียนไย่มาหลายปี ย่อมกระจ่างแจ้งดีว่า
เขาเป็นคนเช่นไร

ยามนี้เห็นเขามีสีหน้าล้งเล แม้จะไม่เข้าใจว่าเขาเกรงใจเจียงชิงหว่าน
เรื่องใดกันแน่ แต่ขอเพียงเขาไม่สืบสวนเรื่องนี้จนถึงที่สุด ก็นับว่าเป็นเรื่องดี
ต่อเม็งอี่เหนียงแล้ว

ตรงข้ามกับเม็งอี่เหนียง เจียงชิงหว่านยอมให้สืบสวนเรื่องนี้จนถึงที่สุด
ดีกว่าปล่อยให้โอกาสครั้งนี้พลัดไป มิเช่นนั้นหากวันหน้าคิดจะโค่นเม็งอี่เหนียง
อีกก็ยากแล้ว

เจียงชิงหว่านจำต้องพิจารณาถึงสภาพหน้าของเหยาชื่อให้ดี

เจียงชิงหว่านเดินไปถึงเบื้องหน้าเจียงเทียนไย่ก่อนคุกเข่าลง เยกหน้า
มองเขา ดวงตารูปเมล็ดซึ่งทั้งสองข้างมีน้ำตาเริ่มขึ้นมาอย่างรวดเร็ว นาง
กล่าวด้วยเสียงแผ่วเบาว่าเด็ดเดี่ยวแน่แน่ว่า "ท่านพ่อ ข้ามีอาจทນรับ

การใส่ร้ายป้ายสีเยี่ยงนี้ได้ เพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเอง ยังคงต้องขอให้ท่านพ่อสืบสวนเรื่องนี้จนถึงที่สุดด้วยเจ้าค่ะ มิเช่นนั้นข้าจะขอบวชช้หันหน้าเข้าหาพระธรรมชั่วชีวิต"

ชาติก่อนนางหิวแข็งเกินไป ไม่เคยยอมลงให้ใคร แต่ชาตินี้ไม่เหมือนเดิมแล้ว

ในเมื่อเจียงเทียนโยวกินอ่อนไม่กินแข็ง* แล้วใจนางจะไม่ใช้ไม้้ออนกับเขาสักหน่อยเล่า มีหน้าซ้ำต่อให้เขาไม่ยอมสืบสวนจนถึงที่สุดจริงๆ นางก็บวชเป็นชีเสียเลย ไม่มีอะไรไม่ดีเช่นกัน

ถึงอย่างไรนางก็ไม่อยากแต่งงานกับผู้ใดอีกแล้ว สามารถใช้โอกาสนี้รักษาศักดิ์ศรีของตนและยังสามารถสมความปรารถนาได้อีกด้วย

หากจู่ๆ นางบอกไปอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยว่าอยากบวชช้หันหน้าเข้าหาพระธรรมชั่วชีวิต จะมีผู้ใดเห็นด้วยเล่า มีแต่จะนึกว่านางฝันเพื่อนไปแล้วมากกว่า

เจียงเทียนโยวสบเข้ากับดวงตาที่มีน้ำตาเอ่อคลอของเจียงชิงหวาน ในใจก็อดจะหวั่นไหวไม่ได้ ทว่าที่ทำให้เขายิ่งหวั่นไหวกลับเป็นเรื่องที่นางจะหักใจบวชเป็นชีจริงๆ แล้วทางด้านเว่ยกั้วง...

เจียงเทียนโยวมองออกว่าเซวียหมิงเจิงหวั่นไหวต่อเจียงชิงหวานอยู่หลายส่วน และเจียงเทียนโยวก็อยากได้เซวียหมิงเจิงมาเป็นบุตรเขยมากจริงๆ

เจียงเทียนโยวได้แต่รับปากอย่างสองจิตสองใจ "ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็สืบสวนเรื่องนี้สักหน่อยแล้วกัน" ว่าแล้วภายในจิตใจเขาก็เริ่มเอนเอียงอีกครั้ง

* กินอ่อนไม่กินแข็ง เป็นสำนวน สื่อถึงบุคคลของคนที่ชอบไม้้ออน ชอบให้คนพูดจาด้วยดี

ดูจากท่าทางของเจียงชิงหว่านที่ยืนกรานพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเองอย่างเด็ดเดี่ยวปานนี้ ชัดเจนว่านางไม่ได้มีเจตนาบางกรงให้หัวหน้าสาวใช้จ้องใส่ความเมิ่งอี่เหนียงกับผู้ดูแลอยู่ หรือว่าเจียงชิงหว่านจะถูกปรับปรับ เช่นนั้น เรื่องที่หัวหน้าสาวใช้ของนางพูดเมื่อครูนี้อ...

เจียงเทียนโย่วพลันรู้สึกว่่าสมองของตนไม่มีความสามารถพอในการใคร่ครวญพิจารณาแล้ว

เวลานี้เมิ่งอี่เหนียงเริ่มจะตื่นตระหนกขึ้นมา

ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดที่นางคาดคิดไว้เมื่อครูนี้อีกคือเรื่องนี้ให้แล้วกันไป

ทั้งที่เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเจียงเทียนโย่วมีท่าทีจะไม่สืบสวนต่อ แต่เจียงชิงหว่านกลับบีบให้เขาต้องสืบสวนต่อไป

อีกทั้งเมิ่งอี่เหนียงก็ไม่อาจเอ่ยปากบอกให้เจียงเทียนโย่วไม่สืบสวนได้ เช่นนั้นมีเท่ากับว่านางเป็นวัวสันหลังหะหรือไร นางทำได้เพียงมองเจียงชิงหว่านตาขวางด้วยความโมโหซุนเคื่อง

เจียงชิงหว่านยังคงมีท่าทางสงบนิ่ง

ต่อให้ผลลัพธ์เลวร้ายเพียงไรก็เพียงนางบวชเป็นชี ซาตินี้หันหน้าเข้าหาพระธรรมชั่วชีวิตเท่านั้น ซึ่งอันที่จริงนางก็อยากจะทำให้เป็นเช่นนั้น

เพราะฉะนั้นนางมีสิ่งใดให้ต้องกลัวแล้ว

เวลานี้เองเมิ่งอี่เหนียงก็คิดอุบายหนึ่งขึ้นมาได้อีก จึงกล่าวกับเจียงเทียนโย่วอย่างนุ่มนวล "นายท่าน ในเมื่อท่านต้องการจะสืบสวนเรื่องนี้ผู้น้อยยอมจะสนับสนุน เมื่อสะดวกไม่จำเป็นต้องล้ง รอดผลการสืบสวนออกมาแล้วยอมคืนความบริสุทธิ์ให้ผู้น้อยได้...เพียงแต่ในเมื่อเรื่องนี่เกี่ยวข้องกับทั้งคุณหนูสามและผู้น้อย เพื่อไม่ให้เป็นที่ระแวงสงสัย ขณะที่ท่านได้สวน

คนเหล่านี้ ผู้น้อยกับคุณหนูสามจะอยู่ด้วยได้อย่างไร ผู้น้อยยังคงขอตัวออกไป รออยู่ข้างนอกจะดีกว่าเจ้าคะ!"

เม็งอีเหนียงเชื่อว่าผู้ดูแลอยู่กับσύเซียงล้วนฟังความหมายในคำพูด ก่อนหน้านั้นของนางเข้าใจแล้ว ขอเพียงพวกเขาสองคนไม่ปริปาก ผู้อื่นจะทำอะไรได้

อีกทั้งเจียงเทียนโยวเองก็มีโชคนละเอี้ยดรอบคอบเลยสักนิด

บัดนี้เม็งอีเหนียงไม่หวังจะโค่นล้มเจียงชิงหว่านแล้ว คิดเพียงว่า เรื่องนี้สามารถผ่านไปได้อย่างเป็นปกติ ส่วนเรื่องอื่นนั้นวันหน้าค่อยมา คิดหาหนทางใหม่

ทว่าเงื่อนไข่มุกข้อเดียวคือไม่อาจปล่อยให้เจียงชิงหว่านอยู่ข้างๆ ด้วย เป็นอันขาด

คุณหนูสามผู้ที่มีความคิดละเอียดลอออย่างที่สุด ทั้งยังเป็นคนรอบคอบ ที่ถนัด ไม่ระวางเพียงนึกเดียวกับอาจถูกอีกฝ่ายจับช่องโหว่ในคำพูดของผู้ดูแล กับσύเซียงได้

เจียงชิงหว่านย่อมจะเข้าใจเรื่องที่เม็งอีเหนียงตรึกตรองอยู่ในใจ เหล่านี้ดี แต่กลับมิได้คัดค้าน เพียงยิ้มบางๆ พลางตอบรับว่า "ข้าก็รู้สึกว่าคุณควรเป็นเยี่ยงนี้เช่นกัน"

เม็งอีเหนียงเองก็มีโชตะเกียงขาดน้ำมัน*

มีเม็งอีเหนียงขึ้น่าอยู่ข้างๆ Σύเซียงกับผู้ดูแลก็จะเป็นตั้งเสื่อติดปีก ขึ้น่านางยังจะคอยแสร้งทำตัวอ่อนแอบบอบบางต่อหน้าเจียงเทียนโยว ส่งผลกระทบต่อการศึกษาเรื่องราวของเจียงเทียนโยวได้อย่างมากเช่นกัน

* โชตะเกียงขาดน้ำมัน เป็นสำนวน หมายถึงผู้มีปัญญาหลักแหลม มีพื้นภูมิดี หรือมีผู้คอยสนับสนุน

มีผู้พวนางสองคนออกไปอยู่ข้างนอกจะดีกว่า
เห็นเจียงซิงหว่านจะออกไป เหยาซื่อก็คิดจะตามออกไปอยู่เป็นเพื่อนนาง
ด้วย

แต่เจียงซิงหว่านกลับเพียงยิ้มแล้วเอ่ยในใจว่า "ท่านแม่ ท่านเป็น
นายหญิง เวลาสำคัญแบบนี้ท่านจะออกไปได้อย่างไรเล่า ย่อมจะต้องอยู่ในนี้ดี
เจ้าคะ"

จากนั้นเจียงซิงหว่านก็เดินไปถึงเบื้องหน้าเหยาซื่อ ก่อนกระซิบข้างหู
เหยาซื่อมีสีหน้าลังเลก่อนจะพยักหน้า ทำยที่สุดก็มิได้เอ่ยปากว่า
จะออกไปอีก กลับตอบเสียงเบาว่า "ข้าเข้าใจแล้ว"

เมิ่งอี่เหนียงเห็นแล้วก็ไม่มีใครสบายใจ เอ่ยถามอย่างทันท่วงที "คุณหนูสาม
ท่านพูดอะไรกับนายหญิง"

เรื่องที่อยากกำชับ เจียงซิงหว่านก็ได้กำชับจนจบแล้ว ครั้นได้ยิน
คำถามนี้นางก็หันหน้ามามองเมิ่งอี่เหนียง มุมปากปรากฏรอยยิ้มบางๆ
"อี่เหนียงจะยุ่งเกินเรื่องไปสักหน่อยแล้ว ข้าพูดกับท่านแม่ ต้องชี้แจงให้ท่านฟัง
ด้วยหรือ"

คำพูดประโยคเดียวทำเอาเมิ่งอี่เหนียงพูดไม่ออกแม้แต่ครั้งคำ ได้แต่
โมโหเจี๊ยบๆ กับตนเอง

ส่วนเจียงซิงหว่านก็กุมมือเหยาซื่อ ก่อนหันหน้าไปมองลวี่หลิว แล้ว
พยักหน้าให้ฝ่ายหลังด้วยความเป็นห่วง จากนั้นถึงพาโจวหงเย่าเดินออกไป
ข้างนอก

ลวี่หลิวรั้งอยู่ในห้อง รอรับการไต่สวนจากเจียงเทียนโยว

เห็นเจียงซิงหว่านออกไปแล้ว เมิ่งอี่เหนียงก็ได้แต่ตามออกไปด้วย ทว่า

ก่อนออกจากห้องสายตานางกวาดมองไปยังผู้ดูแลและผู้ยืนเรียงด้วยความวิตก หวังว่าพวกเขาจะปิดปากสนิท มิเช่นนั้นวันนี้นางคงจะ...

เจียงซิงหวานกับเมิ่งอี่เหนียงเข้ามาในโถงระเบียบที่ด้านหน้าแล้ว ย่อมจะมีสาวใช้และหญิงรับใช้นำม้านั่งกลมมาให้พวกนางนั่ง จากนั้นยังยกน้ำชาและขนมกุหลาบหนึ่งจานหนึ่งมาให้พวกนาง "นี่เป็นขนมที่ใช้ดอกกุหลาบที่เพิ่งเก็บของปีนี้นำมาเคี้ยวกับน้ำตาล ขอให้คุณหนูสามกับอี่เหนียงลองชิมดู"

เจียงซิงหวานมองขนมหนึ่งจานนั้น สีขาวสะอาดราวกับหิมะ ชื่นเล็กๆ แต่ละเอียดวางอยู่ในจานอย่างเป็นระเบียบ เมื่อหยิบขึ้นมากัดก็จะได้รสกุหลาบเคี้ยวน้ำตาลที่ถูกห่ออยู่ภายใน หอมหวานอบอวล

ทว่าเมิ่งอี่เหนียงยามนี้ไม่มีอารมณ์จะกินแต่อย่างใด ถึงจะเป็นไขกระดูกหงส์ดับมังกรก็กินไม่ลง นางบิดขย่ำผ้าเช็ดหน้าในมือแน่น สายตามองไปทางเรือนหลักโดยตลอด

แม้เมิ่งอี่เหนียงจะพยายามปิดบังอย่างเต็มที่แล้ว แต่ผู้อื่นก็ยังสามารถมองออกได้ถึงแววประหมาและกระวนกระวายจากสีหน้านาง

หน้าต่างฉลุสายของโถงระเบียบเปิดอยู่ สามารถมองเห็นว่าข้างนอกมีต้นกุ้ยฮวาอยู่ต้นหนึ่ง ยามนี้มีดอกบานสะพรั่งเต็มต้น ส่งกลิ่นหอมเย็นแตะจมูก

ที่ด้านข้างยังมีต้นพุทตานอีกต้นหนึ่ง บนยอดไม้มีดอกสีชมพูกลีบซ้อนผลิบานอยู่ ดูราวกับบุยุเมฆสีชมพูก็มีปาน

เจียงซิงหวานมองดอกกุ้ยและดอกพุทตานได้ครู่หนึ่ง หันหน้าไปเห็น

เมิ่งอีเหนียงยืนไม่ไหวติงอยู่ตรงนั้นจนใกล้จะกลายเป็นหินมอสงสามิ* แล้วจึงกล่าวว่า "มือสะอาดไม่จำเป็นต้องล้าง อีเหนียงจะร้อนใจไปไย มีสิ่งนั่งลงดื่มชาสักถ้วย กินขนมกุหลาบหนึ่งสักชิ้น ชมดูดอกกุ้ยและดอกพุทตานี้ด้วยกันกับข้าจะดีกว่า"

เมิ่งอีเหนียงหันหน้ากลับมามองเจียงชิงหวาน ก็เห็นนางวางแขนขาบนขอบหน้าต่าง ในดวงตาและมุมปากล้วนมีรอยยิ้ม สีหน้าท่าทางผ่อนคลายเป็นที่สุด

แต่ยิ่งเจียงชิงหวานแสดงท่าที่ผ่อนคลายออกมาเยอะยิ่งไร เมิ่งอีเหนียงก็ยิ่งประหม่ากระวนกระวายมากเพียงนั้น

หรือว่าเจียงชิงหวานจะมีหลักฐานอะไรอยู่จริง?

ก่อนออกมาเมื่อครูนีเจียงชิงหวานก็กระซิบข้างหูเหยาชื่อด้วย นางพูดอะไรไปบ้างกันแน่

เมื่อครูนีเมิ่งอีเหนียงคิดเรื่องนี้มาโดยตลอด ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกว่เจียงชิงหวานมีหลักฐานขึ้นสำคัญอยู่จริง ๆ และขณะนางออกมาก็ได้บอกเรื่องหลักฐานเหล่านั้นต่อเหยาชื่อไปแล้ว

มีเช่นนั้นคนฉลาดอย่างเจียงชิงหวานมีหรือจะยอมตอบตกลงในทันทีตอนที่ตนบอกว่าอยากหลีกเลี่ยงไม่ให้เป็นที่ระแวงสงสัย แล้วออกมาข้างนอกด้วยกัน ชัดเจนว่าหมายกันตนออกมาเพื่อให้เหยาชื่อได้มีโอกาสพูดกับเจียงเทียนโยว

ไม่แน่วายามนี้เหยาชื่ออาจบอกเรื่องหลักฐานเหล่านั้นที่เจียงชิงหวานมีอยู่ให้นายท่านทราบหมดแล้ว...

* หินมอสงสามิ มีที่มาจากนิทานพื้นบ้านเกี่ยวกับหญิงสาวผู้ซึ่งจงรักภักดีเฝ้ารอคอยสามีของตนนานแสนนานจนเทพเจ้าแห่งท้องทะเลได้เปลี่ยนนางให้กลายเป็นหิน เพื่อให้จิตวิญญาณของนางได้อยู่กับสามีตลอดไป

เม็งอี่เหนียงปลั่งใจเด่นกระตุก สายตาจ้องเจียงชิงหว่านเขม็งพลาง พุดด้วยน้ำเสียงไม่สู้ดี "เมื่อครู่เจ้าพุดอะไรกับนายหญิงกันแน่"

คิ้วเรียวของเจียงชิงหว่านเลิกขึ้นน้อยๆ "ย่อมเป็นเรื่องที่ท่านสมคบกับ ผู้ดูแลอุ้งสับเปลี่ยนเมล็ดซึ่งในซาหวนที่ท่านย่ำตีทุกวัน อี่เหนียงฉลาดเฉลียว ออกปานนี้ ข้าไม่เชื่อหรือกว่าท่านจะคาดเดาไม่ได้"

เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้อื่น โดยเฉพาะต่อหน้าเจียงเทียนโยว เม็งอี่เหนียง จะแสดงท่าทางอ่อนหวานประาะบางอยู่เสมอ แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าเจียงชิงหว่าน โดยเฉพาะยามนี้ นางกลับไม่มีความคิดจะเสแสร้งอีกต่อไป

ถึงอย่างไรวันนี้เม็งอี่เหนียงก็แตกหักกับเจียงชิงหว่านแล้ว นางจึงมีได้ ปฏิเสธ แต่แค้นเสียงเย็นคราหนึ่ง "เรื่องนี้เป็นเพียงเรื่องที่เราคาดเดาเท่านั้น ข้าไม่เชื่อหรือกว่าในมือเจ้าจะมีหลักฐานอะไรจริงๆ"

"หากข้าไม่มีหลักฐาน ยามนี้ข้าจะมามัวนั่งคุยกับอี่เหนียงอย่าง สบายอกสบายใจปานนี้ได้อย่างไรเล่า" เจียงชิงหว่านเอียงศีรษะเล็กน้อย รอยยิ้มบางๆ บนใบหน้ายังคงเดิม "กลับเป็นอี่เหนียงเองต่างหากที่ยามนี้ สองมือกำแน่น หน้าผากมีเหงื่อซึม สีหน้าประหม่าและกระวนกระวาย... อันที่จริงยามนี้ในใจท่านคงกำลังกลัวกระมัง กลัวว่าพอท่านพ่อล่วงรู้ถึง โฉมหน้าที่แท้จริงของท่านแล้ว ท่านพ่อจะปฏิบัติอย่างไรกับท่าน"

เม็งอี่เหนียงมิได้พุดอะไร ทว่าสายตาฉายแววกระวนกระวายอยู่บ้าง หนึ่งคือนางมีความลับที่ให้ใครรู้ไม่ได้จริงๆ จึงร้อนตัวอยู่ไม่มากก็น้อย สองคือนางรู้สึกว่เจียงชิงหว่านแสดงท่าทางได้เยือกเย็นเกินไป นาง ไม่อาจไม่สงสัยว่าเจียงชิงหว่านมีหลักฐานอะไรอยู่ในมือจริงๆ

เหิงอบหน้าผากเม็งอี่เหนียงยิ่งผุดออกมามากขึ้น สีหน้าที่เผยแว

ประหม่าและกระวนกระวายยิ่งเห็นชัดขึ้นกว่าเมื่อครู

เจียงซิงหว่านสังเกตเห็นทุกอากัปกริยาของเมิ่งอี่เหนียงอย่างละเอียด โดยตลอด ยามนี้เห็นอีกฝ่ายมีท่าทางเยี่ยงนี้ เห็นได้ชัดว่าในใจเริ่มจะเชื่อ เรื่องที่นางพูดเมื่อครู่นี้แล้ว นางจึงตัดสินใจกระตุ้นยาแรงอีกขนาน

เจียงซิงหว่านจึงยิ้มพลางกล่าวซ้ำๆ วาจาก็ไม่ได้ให้เกียรติอีกฝ่าย "เรื่องมาถึงบัดนี้แล้ว เมิ่งอี่เหนียง ข้าเองก็ไม่กลัวที่จะบอกความจริงต่อเจ้า... เจ้าคิดว่าท่านยาต้มชาหวานใส่เมล็ดขิงเหล่านั้นลงไปจริง? หรือ อีกประการ เจ้าคิดว่าเรื่องที่วันนี้ท่านยาหมดสติเฉียบพลันเป็นเรื่องจริง? อันที่จริงนี่ล้วนเป็นแผนการที่ท่านยกกับข้าใช้เพื่อจะเปิดโปงโฉมหน้าที่แท้จริงของเจ้าต่อหน้า ท่านพ่อต่างหาก ยามนี้ท่านยาจะต้องลุกขึ้นมาจากเตียงแล้ว และกำลังได้สวน สู้เคียงกับผู้ดูแลอยู่อย่างแน่นนอน!"

"เป็นไปไม่ได้! เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้!" เมิ่งอี่เหนียงอึ้งงันไป ก่อนจะสะดุ้งขึ้นมาด้วยอาการหวาดผวา "ตอนเช้าเป็นเถาจื่อรีบร้อนมาหาข้า บอกว่า สุหยินผู้เฒ่าหมดสติ ขอให้ข้ารีบไปเชิญหมอมา ต่อมาพอสักกับนายท่านมาดู สุหยินผู้เฒ่าก็นอนแน่นิ่งอยู่บนเตียงจริงๆ เมื่อครู่หมอลวงเองก็บอกว่า..." ทว่ายิ่งพูดนางก็ยิ่งหมดความมั่นใจ

ใช่แล้ว เถาจื่อเป็นสาวใช้ข้างกายสุหยินผู้เฒ่า สุหยินผู้เฒ่าสั่งให้นางทำอะไร นางย่อมจะทำตามนั้น

ส่วนหมอที่เชิญมาจากข้างนอกผู้นั้นเดิมทีก็เป็นเพียงหมอปเนจร จะมีมือเก่งกาจได้สักเท่าไร ยิ่งกว่านั้นตนเองยังให้เงินเขาไปเพื่อบอกให้เขา หลอกเจียงเทียนโยวอีกด้วย

อีกอย่างหมอลวงหวังผู้นั้นก็เป็นคนที่เจียงซิงหว่านพามาตั้งแต่ว่างแรก

• สามข้าวกลางมันเท่าอันฮาเสียงแก้ว 3

ถ้าอย่างนั้น...บรรดาเรื่องที่เจียงชิงหวานพูดมานี้ล้วนเป็นเรื่องจริง?
เมิ่งอี่เหนียงรู้สึกว่าร่างกายของตนเองเริ่มจะอ่อนโยบ เป็นเพราะมื่อยันผนัง
ที่ด้านข้างไว้ถึงสามารถฝืนประคองตัวไม่ให้ทรุดลงได้

103

กรรมตามสนอง

ผ่านไปครู่ใหญ่เมิ่งอี่เหนียงถึงได้เอ่ยปากพูดด้วยเสียงแหบแห้ง "ข้าไม่เชื่อ ฮูหยินผู้เฒ่านาง...เป็นไปไม่ได้ที่นางจะรู้เรื่องที่ข้าสับเปลี่ยน เมล็ดชิง"

กระนั้นว่จากนี้เมิ่งอี่เหนียงก็กล่าวออกมาอย่างไม่มีความมั่นใจ เอาเสียเลย

ตั้งแต่นางได้พบฮูหยินผู้เฒ่าเจียงครั้งแรกก็รู้แล้วว่าอีกฝ่ายเป็นคนฉลาดหลักแหลมและเชิงกว้างอย่างที่สุด และก็เป็นที่เพราะมีฮูหยินผู้เฒ่าเจียงคอยกอดอยู่หลายปีมานี้นางถึงได้เป็นเพียงอนุภรรยา

ลองดูเรื่องต่างๆ ที่ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงทำหลังมาถึงเมืองหลวงแล้ว มีเรื่องใดที่ไม่ใช่การกดขี่นางบ้างเล่า ยิ่งถึงขั้นให้นายท่านรับอนุภรรยาสาวรูปโฉมงดงามเพิ่มอีกคน หมายให้มาแบ่งความโปรดปรานไปจากนางด้วย...

"ท่านอย่าเป็นคนฉลาดล้ำ อุบายดี ๆ ของเจ้าจะตบตานางได้อย่างไร"

เจียงชิงหวานเหลือบมองเมิ่งอี่เหนียงปราดหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายไบหน้าซีตขาว ต้องย่นผนังไว้จึงจะผืนยืนอยู่ได้ ก็รู้ว่าเมิ่งอี่เหนียงได้หลงเชื่อคำพูดเมื่อครู่นี้ จนหมดสิ้นแล้ว

เช่นนี้ก็จัดการง่ายขึ้นแล้ว!

เจียงชิงหวานพูดต่อไปด้วยท่าทางใจเย็นไม่รีบไม่ร้อน "ก่อนหน้าที่ข้าจะเข้าวัง วันหนึ่งท่านยาเคยเปรียบกับข้าว่ารสชาติของชาหวนนใส่เมล็ดซึ่งที่นางดื่มตอนเช้าผิดแปลกไป มีรสขมปะแล่ม วันรุ่งขึ้นชาหวนนใส่เมล็ดซึ่งที่ยกมาจากครัวก็ไม่มีรสขมแล้ว กลายเป็นหวนนกว่าเมื่อก่อนมาก ท่านยาจึงระวังตัวตั้งแต่นั้น มิได้บอกอะไรกับผู้ใด แต่สั่งให้คนแอบสืบเรื่องนี้เสียบาย แน่นอนว่าชาหวนนที่ส่งมาหลังจากนั้นท่านยาล้วนเททิ้งมิได้ดื่มอีกแม้แต่อีกเดียว ส่วนระยะนี้ท่านยาก็คอยสืบเรื่องชั่วที่เมิ่งอี่เหนียงทำในหลายปีมานี้ โดยตลอด ท่านยากระทำการไต่บังเจ้าเองก็รู้ดี หากยังไม่มีหลักฐานแน่นหนา นางมีหรือจะเผยทำที่ออกมา นางได้สั่งให้คนเข้าวังไปบอกข้าไว้ก่อนแล้วว่า วันนี้นางจะทำอะไร ให้ข้ากลับมาช่วยแสดงละครร่วมกับนาง ส่วนเรื่องที่อยู่เคียงกับผู้ดูแลอุลอบกระทำนั้น ท่านยาสืบออกมาได้กระจ่างแจ้งนานแล้ว คิดว่ายามนี้คงกำลังนำออกมาไต่สวนอยู่ พวกเขาสองคนเอาตัวไม่รอดเช่นนี้มีหรือจะไม่บอกเรื่องแต่ละอย่างที่เขาสั่งให้พวกเขาทำออกมาให้ท่านพ่อฟัง"

เมิ่งอี่เหนียงร่างกายโงเงนคล้ายจะล้ม

หลายปีมานี้มีหลายเรื่องที่น่างมอบหมายให้ที่อยู่เคียงทำ

ส่วนผู้ดูแลอุลอบนั้น เนื่องจากเขาดูแลห้องเก็บของของจวน เพื่อหาเงินให้ตนเอง นางได้สมคบกับเขาทำเรื่องอย่างชื้อมาถูก แต่รายงานว่าแพงไปไม่น้อย...

มีวันนี้ที่ผู้หญิงคนนั้นจะไปตรวจใบหน้าของอวีเจียอีก
ทันที ที่ยังพาหอมหวลวงมาด้วย ที่แท็ก้นดและกับฮุยฮุยผู้เฒ่าไว้เรียบร้อย
ก่อนแล้ว

บัดนี้หอมหวลวงผู้นั้นยังไปตรวจใบหน้าของอวีเจียอีก

อยู่ดี ๆ เจียงชิงหว่านมีหรือจะหวังใยอวีเจียปานนั้น หรือว่านางจะ
ค้นพบอะไรเข้าแล้ว...

เมิ่งอี่เหินยงใจหายวาบ

เจียงชิงหว่านราวกับล่วงรู้ความคิดภายในใจทั้งหมดของเมิ่งอี่เหินยง
นางพูดอย่างเชื่องช้าต่ออีกว่า "อี่เหินยง ฟังต้องรู้ไว้ว่าให้ทุกซ์แก่ท่าน ทุกซ์นั้น
ถึงตัว กรรมใดใครก่อ กรรมนั้นย่อมคืนสนอง เวลานั้นลู่ๆ พี่หญิงรองก็คลุ้มคลั่ง
กะทันหัน ขวนหน้าตนเองจนเป็นแผล เกรงว่าคงมิใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็น
เจ้าเล่นลูกไม้อะไรไซ้หรือไม"

เมิ่งอี่เหินยงเงยหน้ามองเจียงชิงหว่านด้วยท่าทางตระหนกตกใจ

เจียงชิงหว่านเห็นก็รู้ในทันทีว่าตนคาดเดาได้ถูกต้อง จึงอยากกระตุ้น
เมิ่งอี่เหินยงต่ออีก

รอยยิ้มเยือกเย็นบนใบหน้าของเจียงชิงหว่านยังคงไม่เปลี่ยน น้ำเสียง
ที่อ่อนกก็ไม่เร็วไม่ช้า ทำให้เมิ่งอี่เหินยงได้ยินแล้วในใจรู้สึกเพียงว่าเจียงชิงหว่าน
ล่วงรู้ทุกเรื่องแล้ว

"จะอย่างไรพี่หญิงรองก็เป็นบุตรสาวในไส้ของเจ้า เจ้าย่อมไม่มีทาง
ทำเรื่องเช่นนั้นต่อนางได้ พัดไม้ถ่านมูเล่มนั้นเดิมที่เป็นของที่ให้ข้า อี่เหินยง
คงเล่นลูกไม้อะไรกับพัดเล่มนั้นกระมัง ถ้าฟังแค่ถือพัดอย่างเดี๋ยวกคงไม่เป็นไร
แต่ถ้าใช้เครื่องประทีปโคมที่อี่เหินยงตั้งใจซื้อมาจากร้านซุ้ออวีพร้อมกัน

บนใบหน้าก็จะคันจนยากทานทน คนก็จะคลุ้มคลั่งเช่นกัน ไข้หรือไม่วิเวลานั้นอีเหนียงจะต้องอยากให้พี่หญิงรองได้เข้าวังไปเป็นสหายร่วมเรียนขององค์หญิง จึงได้คิดวิธีนี้ออกมาเพื่อทำให้ข้าเสียโฉมเป็นแน่ ข้าผู้อื่นก็จะตรวจสอบอะไรออกมาไม่ได้อีกด้วย...เฮ้อ ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัวแท้ๆ ใครจะไปรู้ว่าท่านยาเห็นพี่หญิงรองชอบพัดไม้ถานมู่เล่มนั้นจึงได้มอบมันให้พี่หญิงรอง อีเหนียง พี่หญิงรองมีสภาพเยี่ยงในปัจจุบันอันที่จริงล้วนมีสาเหตุมาจากเจ้าทั้งสี่ ทุกครั้งที่มองเห็นสภาพทุกข์ทรมานของนาง ได้ยินเสียงร้องโศกเศร้าเสียใจของนาง ในใจเจ้าที่เป็นแม่รู้สึกอย่างไรบ้างเล่า"

ครั้นเจียงชิงหว่านพูดเช่นนั้น เมิ่งอีเหนียงก็นึกถึงเจียงชิงอวีขึ้นมา

แม่นางคนงามที่เดิมที่มีรูปโฉมงามพิริศพร้งปานกุหลาบบัดนี้ทั่วทั้งใบหน้ามีแต่แผลและรอยแผลเป็นที่น่าเวทนาเกินกว่าจะทนดูได้ ผู้อื่นเห็นล้วนแต่คิดว่าเป็นภูตผีปีศาจ

เจียงชิงอวีเองก็รับไม่ได้เช่นกันที่ตนเองมีสภาพเยี่ยงนี้ จึงคลุ้มคลั่งทุกวัน ถึงกับไม่ยอมมีชีวิตอยู่แล้ว นางทั้งเคยฟุ้งซนกำแพง เคยแหวนคอคเคยอดอาหาร เคราะห์ดีที่ล้วนถูกพบเห็นทันการณ

บัดนี้ในห้องที่เจียงชิงอวีพักอยู่ เมิ่งอีเหนียงไม่กล้าเหลือเครื่องเรือนไว้แม้แต่ชิ้นเดียว และไม่กล้าวางของมีคมไว้ในนั้นด้วยเช่นกัน ตามผนังก็สั่งให้คนใช้ผ่านนมผืนหนามาติดกันเอาไว้

กระนั้นเจียงชิงอวีก็ยังคงทุกข์ทรมานยิ่ง ร้องไห้หวิวอนเมิ่งอีเหนียงว่า 'อีเหนียง ท่านปล่อยให้ข้าตายไปเถิด ข้ารับสภาพเยี่ยงนี้ของตนเองไม่ได้... อีเหนียง ได้โปรดเถิดเจ้าค่ะ'

นึกถึงคำพูดเหล่านี้ที่เจียงชิงอวีพูด เมิ่งอีเหนียงก็น้ำตาไหลนองหน้า

อย่างสุดกลั้ว

"เป็นเพราะเจ้า!" เม็งอีเหนียงยกมือชี้เจียงชิงหว่าน บนใบหน้าไหนเลย จะยังเหลือแววอ่อนหวานอ่อนแอเช่นในยามปกติอีก กลับเต็มไปด้วยแววดุร้ายและโกรธแค้น "ล้วนเป็นพวกเจ้าทำร้ายอวี๋เจี๋ยของข้า! ไฉนพวกเจ้าต้องมาเมืองหลวง อยู่ที่กานโจวดี ๆ ไม่ชอบหรือไร ไยต้องมาเมืองหลวงด้วย!"

ในใจเม็งอีเหนียงโกรธแค้นถึงขีดสุด นางเดินมาถึงเบื้องหน้าเจียงชิงหว่าน ประหนึ่งลมหอบ ยกมือออกแรงผลักโต๊ะที่วางอยู่ริมหน้าต่างอย่างแรง

เสียงโครมครามดังขึ้นสองสามครั้ง ถ้วยชาและจานที่วางอยู่บนโต๊ะ ล้วนตกแตกเป็นเสี่ยง น้ำชาไหลนอง ขนมงกุหลาบนั้นก็กลิ้งไปทั่วพื้นเช่นกัน

สาวใช้และหญิงรับใช้คนอื่นในโถงถูกเจียงชิงหว่านสั่งให้ออกไปนานแล้ว ยามนี้ในโถงจึงเหลือใจหวงเย่าเพียงคนเดียว

ใจหวงเย่าหวังว่าเม็งอีเหนียงจะทำร้ายเจียงชิงหว่าน จึงรีบปราดมากางแขนบังอยู่ข้างหน้า ข้ายังมองเม็งอีเหนียงอย่างระแวดระวังพลางร้องเสียงดัง "อีเหนียง ท่านจะทำอะไร!"

สองตาเม็งอีเหนียงถลึงมองใจหวงเย่าพลางถ่มน้ำลายลงพื้นอย่างแรง จากนั้นก็เอ่ยปากด่า "เจ้านับเป็นตัวอะไร เป็นแค่สาวใช้ชั้นต่ำผู้หนึ่ง กล้าตีอย่างไรมาขึ้นเสียงต่อหน้าข้า!"

มองดูท่าทางในยามนี้ของเม็งอีเหนียง ไหนเลยจะยังเป็นคนที่อ่อนโยนเปราะบางราวกับดอกกุชชี่อีก ชัดเจนว่าอีกฝ่ายเป็นหญิงปากร้าย

"มารดาของเจ้ามีประโยชน์อะไร ทั้งงี่ทั้งทึ่ม ไม่ว่าเรื่องใดก็ไม่รู้ความเป็นแค่โคลนฉาบไม่ติดผนัง* ในใจนายท่านเคยมีนางเสียทีใด ทั้งที่บุตรชาย

* โคลนฉาบไม่ติดผนัง เป็นสำนวน หมายถึงดี้อย่างความสามารถ ไม่เป็นได้เป็นพวย

ของตนเองไม่อาจมีชีวิตรอดได้ กลับเอาแต่ยึดครองตำแหน่งนายหญิงไว้
ไม่ยอมปล่อย ถ้าเป็นคนที่ยึดักประมาณตนสักนิดก็สมควรจะเชิญตนเองลง
จากตำแหน่งเสีย ยอมปล่อยตำแหน่งนายหญิงออกมาจึงจะถูก เจ้าก็อีกคน
เดิมก็เป็นแค่เด็กสาวบ้านป่าที่พาไปรอดใครไม่ได้ ไหนเลยจะมีลักษณะที่
หญิงสาวสูงศักดิ์พึงมี แต่พอเจ้าเข้าเมืองหลวงมาแล้วกลับเสแสร้งทำตัวล่ำวาม
ได้แก่นัก ช้ำยังกล้าออกคำสั่งกับข้าอีก คิดว่าตนเองเป็นคุณหนูผู้สูงศักดิ์
ในจวนป้อจริงๆ หรือ อวี้เจ็ยกับหญิงเกอของข้าต่างหากที่เป็นคุณหนูและ
คุณชายผู้สูงศักดิ์ในจวนป้อแห่งนี้ พวกเขาสองคนเติบโตมาอย่างสูงศักดิ์
ตั้งแต่เล็ก ความรู้มีหรือจะกว้างขวางสู้เจ้าไม่ได้ แต่เป็นเพราะแม่เจ้าเป็น
นายหญิง ข้าเป็นอนุภรรยา พวกเขาสองคนเกิดมาก็ต้องถูกคนตราหน้าว่า
เป็นลูกอนุภรรยา ถูกพวกเขาสารพัด แม้แต่เรื่องเข้าวังไปเป็นสหายร่วมเรียน
ครานี้ ในจวนมีคุณหนูที่อายุเหมาะสมอยู่สามคน แต่อาศัยอะไรเจ้ากับ
เจ็ยชิงเซี่ยนถึงไปได้ มีแค่อวี้เจ็ยคนเดียวที่ไม่ได้ไป นางมีสิ่งใดต่อยกว่า
พวกเจ้าหรือ ทั้งที่นางมีดีกว่าพวกเจ้าทุกอย่างแท้ๆ"

พูดถึงตรงนี้เมิ่งอี่เหนียงก็ยากจะสะกดกลั้นโทสะในใจเอาไว้ได้อีก
พุ่งตัวมาจะตีเจ็ยชิงหว่าน แต่ใจหวงเย่าขวางไว้สุดชีวิต ทั้งยังออกแรงใช้
สองมือผลักนางกลับไป

เมิ่งอี่เหนียงทรงตัวไม่อยู่จึงล้มลงกับพื้น

ทว่านางก็มีได้สนใจว่าตนเองในยามนี้มีสภาพทุลักทุเลมากเพียงไร
กลับจ้องหน้าเจ็ยชิงหว่านด้วยท่าทางราวกับบอสรพิชพลางพูดอย่างเช่นเขี้ยว
"ล้วนเป็นใบหน้าที่ของเจ้าที่สร้างปัญหา! หากไม่มีใบหน้านี้ ยายเผ่ามัน
มีหรือจะให้เจ้าเข้าวังไปเป็นสหายร่วมเรียน นางจะต้องให้บุตรสาวของข้าไป

อย่างแน่นอน แม้แต่เจียงซิงเซวียนยังเป็นเหยียงย่วนของรัชทายาทได้อวีเจียของข้าจะต้องเก่งกาจกว่านาง มีหรือจะเป็นเหยียงดี เป็นพระชายาขององค์ชายมิได้ ฮ่าๆ ถึงเวลานั้นพวกเจ้าแต่ละคนมิใช่ลั้วฉวนต้องคอยมองสีหน้าข้า? ข้ามีหรือจะยังเป็นเพียงอนุภรรยา ข้าจะต้องได้เป็นนายหญิงของจวนหย่งซางป้อนี่แน่นอน"

เจียงซิงหวานมองเมิ่งอี่เหนียง ผมข้างกรอบหน้านางหลุดลุ่ย แก้มทั้งสองข้างเรื่อแดงด้วยอารมณ์ที่ปลุกปล่าน แวตวาบประกายอำมหิตทำให้คนเห็นแล้วรู้สึกไม่สบายใจ

นี่ก็คือโฉมหน้าที่แท้จริงของเมิ่งอี่เหนียงกระมัง

ท่าทางอ่อนโยนอ่อนแอในเวลาปกตินั้นเป็นเพียงหน้ากากของนาง เจียงซิงหวานเอื้อมมือไปดันใจหงเย่าที่ขวางอยู่เบื้องหน้าตนเองเบาๆ ให้หลบไป ก่อนเดินไปถึงหน้าเมิ่งอี่เหนียง มองนางจากจุดที่สูงกว่า น้ำเสียงยังคงไม่ช้าไม่เร็ว

"เพราะฉะนั้นเจ้าจึงได้คิดแผนการอำมหิตเช่นนั้นออกมาทำร้ายข้า คิดจะทำให้ข้าเสียโฉม? เพียงแต่นำเสียตายที่กรรมกลับไปตกอยู่กับบุตรสาวแท้ๆ ของเจ้าเอง"

"ใช่!" เสียงของเมิ่งอี่เหนียงยังคงเหยี้ยมเหยี้ยมเช่นเดิม ระคนด้วยแววโกรธแค้นซิงซิง "แต่ไม่ใช่ความผิดของข้า! ถ้าในตอนนั้นนายเฒ่าท่านนั้นไม่มอบพัดไม้ถ่านมู่เล่มนั้นให้อวีเจีย ถ้าเวลานั้นเจ้าไม่ยอมยกพัดนี้ให้กายๆ แล้วเก็บพัดเล่มนั้นไว้เอง อวีเจียของข้าจะมีสภาพเช่นปัจจุบันได้อย่างไร ลั้วฉวนเป็นพวกเจ้าทำร้ายนาง ถือเป็นความผิดของพวกเจ้า"

เหตุใดคนเลวถึงได้ไม่เคยรู้สึกว่าคุณมีความผิดกันเลย กลับคิดว่า

โลกนี้ไม่ยุติธรรมต่อตนเอง ผู้อื่นไม่ยุติธรรมต่อตนเอง ดังนั้นทุกการกระทำ
ของพวกเขาล้วนถูกต้อง ล้วนแต่มีเหตุให้อภัยได้

แต่อันที่จริงมีใครบ้างที่ไม่ต้องเดินหน้าพื้นฝ่าขวากหนามในโลก
ชีวิตคนเราเคยปรานีต่อใครเป็นพิเศษบ้างหรือ คนที่เจ้าคิดว่าเป็นผู้ชนะ
เหล่านั้น เจ้าจะไปรู้ถึงความลำบากซอกซำเบื้องหลังชีวิตอันสวยสดงดงาม
มีหน้ามีตาของพวกเขาได้อย่างไร

ไม่ว่าเป็นเพราะสาเหตุใดก็ล้วนมิใช่ข้ออ้างให้กระทำการอำมหิตกับ
ผู้บริสุทธิ์

104

เรื่องราวสิ้นสุด

"อ้อ? เช่นนั้นท่านย่าเล่า" เจียงชิงหว่านมองเมิ่งอี่เหนียงพลาเงยถามอย่างซ้าๆ "เพราะเรื่องนี้เจ้าจึงได้ให้ผู้ดูแลอุ้งสับเปลี่ยนเมล็ดซึ่งชนิดหวานในห้องครัวเป็นชนิดขมแทนอย่างนั้นหรือ เมล็ดซึ่งชนิดขมมีพิษ กินปริมาณน้อยยังไม่เป็นไร แต่หากกินเป็นเวลานานพิษจะสะสมในร่างกายไม่ช้าก็เร็วย่อมจะมีวันที่พิษกำเริบจนถึงแก่ความตาย เจ้าอยากเอาชีวิตท่านย่าถึงเพียงนี้เชียว?"

"นางสมควรตาย! นางสมควรตายตั้งนานแล้ว!" ได้ยินเจียงชิงหว่านเอ่ยถึงสูญหินผู้เฒ่าเจียงซันมา สายตาของเมิ่งอี่เหนียงก็ยังมีแววเคียดแค้น "ตอนนั้นถ้ามิใช่เพราะนาง ช้าคงได้เป็นภรรยาอีกคนของนายท่านไปแล้ว จะยังเป็นแค่อนุภรรยาจวบจนปานนี้ได้อย่างไร นางลืมไปแล้วว่าชีวิตของบุตรชายนางเป็นพี่ชายช้ำช่วยเขาไว้ ถึงได้ทำกับช้ำและบุตรของช้ำเยี่ยงนี้ วันที่มาถึงเมืองหลวงก็ทำให้อ้วเจี้ยเสียหน้าต่อหน้าธารกำนัล จากนั้นก็ยัง

ลงโทษอีกหลายครั้ง ใจนางเสียงกระเท่แล้ว ข้าคนชั้นต่ำอย่างเจียงซิงเซี่ยน ยังสามารถเข้าวังได้ แล้วเหตุใดอวีเจียของข้าถึงไม่สามารถ ทำเป็นพูดดีว่า ให้ข้าดูแลงานในจวน อันที่จริงมิใช่ให้ข้าทำงานหนักเหนื่อยทั้งกายและใจ แล้วนางกับพวกเจ้าก็สำราญกับชีวิตว่างๆ สบายๆ อยู่เบื้องหลังหรือไร นางถึงขั้นยังรับอนุภรรยาอีกคนมาให้นายท่าน นี่ก็มีโช้เพราะอยากให้มีคนมาแบ่งความโปรดปรานไปจากข้า ทำให้นายท่านไม่โปรดปรานข้าเพียงผู้เดียวอีก จะได้เส่งงานข้าได้ง่ายขึ้นหรือไร"

พูดถึงตรงนี้เม็งอี่เหนียงก็หัวเราะเสียงเย็น "คนเช่นนี้จะไม่สมควรตายได้หรือ หากนางไม่ตาย วันหน้าข้ายังมีจุดจบที่ดีได้อย่างไร บุตรของข้าก็คงไม่มีชีวิตที่ดีเช่นกัน" จากนั้นก็พูดด้วยสีหน้าไม่ยินยอม "เป็นสวรรค์ไว้ตาพวกเจ้าบังเอิญเจอโจรระหว่างทางก็ยังมีคนมาช่วยเอาไว้! พวกเจ้าทั้งหมดสมควรตายไปตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว ถ้าเป็นเช่นนั้นข้าก็จะได้เป็นนายหญิงอวีเจียกับหญิงเกอของข้าก็ได้เป็นบุตรสาวและบุตรชายภรรยาเอก สูงศักดิ์ไร้ใดเทียม แต่ไม่เป็นไร แม้คราวนี้ยายเฒ่าจะโชคดีรอดชีวิตได้ แต่นางอายุหกสิบกว่าแล้ว ยังมีชีวิตอยู่ได้อีกสักกี่ปี รอนางตายแล้ว เจ้ากับเหย้าชื่อนับเป็นอะไร จะสู้กับข้าได้หรือ ในใจนายท่านไม่มีพวกเจ้าแม่ลูกอยู่โดยสิ้นเชิง ถึงเวลานั้นข้าจะต้องได้เป็นนายหญิงแน่นอน หญิงเกอของข้าก็จะเป็นบุตรชายสายตรง ส่วนอวีเจียนั้น ถึงนางจะเสียโฉม แต่ตราบที่มีฐานะเป็นบุตรสาวสายตรงของจวนหย่งซางป้อ ยังต้องกังวลด้วยหรือว่าจะหาสามีดีๆ ไม่ได้"

เจียงซิงหวานมองเม็งอี่เหนียงโดยไม่พูดอะไร นางแค้กระตุนไปเล็กน้อย เม็งอี่เหนียงก็คายความในใจออกมาทั้งหมดแล้ว

เวลานี้เมิ่งอี่เหนียงลุกขึ้นจากพื้น นางยกมือเกี่ยวผมที่หลุดลู่ลงมา ข้างกรอบหน้าไปทัดไว้หลังหู ก่อนจะบิดผมที่เป็นชายกระโปรง แล้วยกมือลูบอกเสื้อที่ขยับ่น ครั้นจัดการเรื่องเหล่านี้เรียบร้อยนางก็คลี่ผมออกมาซ้ำๆ ดูท่าทางกลับมาเป็นกุลสตรีที่อ่อนโยนอ่อนหวานแจ่มใสยามปกติอีกครั้ง

"เรื่องเหล่านี้เก็บอยู่ในใจเข้ามาตลอด ไม่เคยได้พูดกับใคร อันที่จริง ข้าก็อดอันตันใจเช่นกัน วันนี้กลับได้ระบายออกมากับเจ้าจนหมดสิ้น" เมิ่งอี่เหนียงหยิบผ้าเช็ดหน้าที่สอดอยู่ในแขนเสื้อออกมา ทางหนึ่งเช็ดคราบน้ำตาที่หลงเหลืออยู่บนแก้มอย่างระมัดระวัง ทางหนึ่งก็ว่า "ข้ารู้ว่าเมื่อครู่เจ้าพูดเช่นนั้นด้วยมีเจตนาจะขู่ขู่ข้า แต่ไม่เป็นไร ต่อให้ข้าบอกความในใจเหล่านี้ออกมาให้เจ้าฟัง ทว่าเจ้าจะทำอันใดได้เล่า เจ้าไปบอกเรื่องเหล่านี้กับนายท่าน นายท่านมีหรือจะเชื่อ ต่อให้เจ้าไปบอกฮุยฮินผู้เฒ่า ข้าถึงตายก็ไม่ยอมรับ คิดว่านางก็คงทำอะไรเข้าไม่ได้เช่นกัน ดังนั้นข้าจึงไม่กลัวเลยสักนิด"

"อ้อ อย่างนั้นหรือ" เจียงซิงหว่านพลันเลิกคิ้ว หัวเราะออกมาเบาๆ "เจ้าหันหน้ากลับไปดูสิว่าคนที่ยืนอยู่ด้านหลังเจ้ายามนี้คือผู้ใด"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3tiMOtr>